

РЕШЕНИЕ

№ 3846

гр. София, 10.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 08.05.2013 г. в следния състав:
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Росица Драганова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **937** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба вх. № 2227 от 25.01.2013 година, подадена от К. Н. И., срещу Заповед № 112064/12.12.2011 г., издадена от Началник група АНД Отдел "Пътна полиция" при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която му е наложена принудителна административна мярка (ПAM) по реда на чл. 171, т. 1, б. „е" от ЗДвП "временно отнемане на свидетелството за управление на МПС", до предоставяне на сключена валидна застраховка.

Съгласно изложените в жалбата аргументи, К. И. оспорва заповедта като издадена в нарушение на материалния закон и по-конкретно жалбоподателят счита, че е изтекъл преклузивният срок по чл. 34, ал. 1, б. „в" от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) за издаване и връчване на такъв административен акт. Посочва и, че фактическата обстановка, описана в оспорената заповед не отговаря на действителността, тъй като в тридневния срок от издаването на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) е представил доказателства за наличие на валидна застраховка „Гражданска отговорност". От съда се иска да отмени оспорената заповед.

В съдебно заседание по делото жалбоподателят се явява лично и чрез упълномощените адвокати Т. и М., поддържа жалбата. Излагат допълнителни съображения, че процесният автомобил е собственост на съпругата на жалбоподателя

и тя е нямала валидна застрахователна полица за застраховка „Гражданска отговорност“. Предвидената от закона ПАМ за такива нарушения е спиране на автомобила от движение, а не отнемане на свидетелството за управление на МПС. Претендират разноси.

Ответникът – Началник група АНД Отдел “Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи – не се представлява в съдебно заседание по делото и не взема становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Съгласно мотивите на оспорената заповед, административният орган е установил, че от младши автоконтрольор при ОПП-СДВР е съставен акт за установяване на административно нарушение бл. № 0300094 от 25.11.2011 г. против К. Н. И. за управление на лек автомобил Фолксваген с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място] без застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, като не представя изискуемите от чл. 261, ал. 1 от Кодекса за застраховането документи. Поради това на основание чл. 171, т. 1, б. „е“ от ЗДвП е издадена заповед за прилагане на принудителна административна мярка “временно отнемане на свидетелството за правоуправление на МПС” до предоставяне на сключена валидна застраховка.

Заповед № 112064/12.12.2011 г., издадена от Началник група АНД Отдел “Пътна полиция” – КАТ при СДВР, е връчена на К. Н. И. на 21.01.2013 г. Заповедта е оспорена по съдебен ред, чрез жалба, подадена с вх. № на АССГ 2227 от 25.01.2013 г.

В съдебното производство жалбоподателят е представил заверено копие от комбинирана застрахователна полица № 11111890898621 за застраховки „Гражданска отговорност на автомобилистите” и „Злополука”, сключена на 25.11.2011 г. 12:49, издадена от [фирма] на С. Б. И. за МПС рег. [рег.номер на МПС] .

От показанията на свидетеля Д. С. Б. – съсед на жалбоподателя, се установява, че той е оказал съдействие на К. И. да намери брокер и да сключи застрахователната полица, представена в съдебно заседание. Свидетелят твърди, че след това е придружил И. до КАТ, за да я представи.

При така установеното от фактическа страна, жалбата е процесуално допустима – подадена е в рамките на законоустановения срок, съгласно чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна – адресат на оспорения акт. Разгледана по същество е неоснователна. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по ЗДвП съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 170, ал. 1 от ЗДвП контролът по спазване на правилата за движение и на изискванията, определени от закона и издадените въз основа на него нормативни актове, се осъществява от съответните служби по тази глава. По силата на чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, определени от министъра на вътрешните работи служби контролират спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства, като на основание чл. 165, ал. 2, т. 2 от ЗДвП, при изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право да изземват и задържат документите по т. 1 в допустимите от закона случаи. По делото е представена Заповед № Из-1393/09.08.2007 г. на министъра на вътрешните работи, по силата на която началникът на група

„Административно-наказателна дейност” в отдел “Пътна полиция” при СДП, на основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП е упълномощен да издава заповеди за налагане на принудителни административни мерки по ЗДвП. Следователно, оспорената заповед е издадена от орган, който притежава съответната компетентност. Заповедта е в предвидената от закона писмена форма, като при издаването ѝ не са допуснати съществени процесуални нарушения.

В заповедта е посочена нарушената от оспорващия разпоредба като водач на МПС, не само текстово, но и чрез своето цифрово изражение. Фактичката обстановка е описана чрез възпроизвеждане на съдържанието на АУАН. При издаване на заповедта, административният орган не е изложил мотиви, съставляващи фактически основания за издаване на акта, а се е позовал на съставеният АУАН, като е посочил нарушената от И. разпоредба като водач на МПС. Изложените мотиви в заповедта сочат на основание по чл. 171, т. 1, б. „е” от ЗДвП, така, както е отразено в нея. Удостовереното в АУАН управление на МПС, във връзка с чието притежание и използване И. е нямал валидна полица за сключена застраховка "Гражданска отговорност" към часа и датата на проверката – 10:00 ч. на 25.11.2011 г., посочен като фактическо основание за издаване на заповедта, съответства на правната разпоредба на чл. 315, ал. 1, пр. 2 от КЗ. В този смисъл АУАН е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ и съдържа фактическите обстоятелства по издаването на акта по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4, пр. 1 от АПК.

В административната преписка липсват доказателства за уведомяване на жалбоподателя по реда на чл. 26, ал. 1 от АПК за започването на производство по прилагане на ПАМ. Със съставянето на АУАН, обаче, следва да се счита, че лицето е уведомено, че спрямо него се започва административно производство по прилагане на ПАМ и търсене на административно-наказателна отговорност. Съдът, в настоящият състав, не констатира да са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да са повлияли или биха могли да повлияят върху крайния извод на административния орган, съответно на съда. За пълнота следва да се отбележи, че принципно спецификата на мерките по чл. 171 от ЗДвП изключва задължението на органа за предварително уведомяване на адресата за започване на административното производство.

Във връзка с възражението, че възможността за прилагането на ПАМ е погасена по давност, тъй като между издаването на АУАН и връчването на наказателното постановление е изтекъл срок от година и три месеца и това обстоятелство влияе върху законосъобразността на заповедта, настоящият състав счита, че следва да се отбележи следното:

Налагането на принудителни административни мерки се осъществява в административно, а не в административнонаказателно производство, при наличието на конкретни, предвидени в съответния закон или указ случаи, уреждащ техния вид, компетентните да ги прилагат органи, начинът на тяхното приложение и обжалване. Такъв предвиден от закона случай е хипотезата на чл. 171, т. 1, б. „е” от ЗДвП, а редът на който се подчинява производството по прилагането ѝ е регламентиран в глава шеста от ЗДвП. В закона е предвиден срок, с изтичането на който да се погасява правото за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „е” от ЗДвП, а именно до отпадане на основанието, което е представяне на валидна застраховка "Гражданска отговорност". Разпоредбите на ЗАНН са неприложими в административното производство по налагане на принудителна административна мярка, тъй като те се отнасят до

производството по налагане на административни наказания, а не по прилагане на принудителни административни мерки, правната същност на които е различна, те имат превантивен, а не наказателен характер. Ето защо съдът счита, че в настоящето производство е ирелевантно обстоятелството дали административно-наказателната отговорност е погасена по давност. Следва да се отбележи още, че връчването на процесната заповед, издадена на 12.12.2011 г. на оспорващия К. И. на 21.01.2013 г., не води до незаконосъобразност на административния акт, а има значение за началото на срока за обжалване на заповедта, с която е приложена принудителната административна мярка.

Разпоредбата на чл. 171, т.1 б."е" от ЗДвП предвижда, че за осигуряване безопасност на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения временно се отнема свидетелството за управление на МПС на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите - до предоставяне на сключена валидна застраховка. Собствеността на МПС-то и неговата регистрация не са елементи от състава на тази разпоредба, а съгласно изискването по чл. 100, ал. 1, т. 3 от ЗДвП водачът на МПС е длъжен да носи документ за сключена задължителна застраховка "Гражданска отговорност".

При тази законова регламентация, необходимата материалноправна предпоставка за прилагане на мярката е водачът да управлява МПС, което да няма застраховка "Гражданска отговорност". Нарушението на водача следва да е констатирано със съставен АУАН от компетентните длъжностни лица, който съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП има обвързваща доказателствена сила до доказване на противното. АУАН представлява и официален документ по смисъла на чл. 179 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК и има обвързваща доказателствена сила за извършените изявления и действия, поради което на основание 193, ал. 1, изр. първо, вр. чл. 154, ал. 1 от ГПК, доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, лежи върху оспорващия. Както бе посочено и по-горе, АУАН съставлява част от административната преписка. В хода на съдебното производство не е оспорена истинността на събраните по административната преписка доказателства по реда на чл. 193, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК от страна на оспорващия, включително и тази на АУАН. Събраните доказателства по административната преписка, съгласно чл. 171, ал. 1, изр. 1 от АПК, имат доказателствена сила в настоящия процес. Доказателствата по административната преписка съдът цени, защото са безспорни и следващите от тях фактически установявания са конкретни, логични, съответстват си и не са опровергани. Не подлежи на преценка от съда по настоящия спор съставомерността на посоченото като извършено в АУАН административно нарушение, по арг. от чл. 179, ал. 1 от ГПК, а следва да се прецени само валидността на този акт. Във връзка с последното, следва и извод, че АУАН е издаден от компетентен орган, в установените от закона форма и ред, поради което е и валидно доказателство, обвързващо съда по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, по отношение на установеното от фактическа страна в мотивите му. Описаните в акта за установяване на административното нарушение фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по КЗ досежно управление на МПС без валидна застраховка "Гражданска отговорност" към часа и датата на проверката – 10:00 ч. на 25.11.2011 г., съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на оспорената заповед. За целите на настоящото производство, достатъчно е тези обстоятелства да са констатирани и отразени в

съставения акт за установяване на административно нарушение, без да е необходимо съдът да изследва в конкретната хипотеза дали лицето има качеството водач на МПС и дали е сключена застраховка "Гражданска отговорност", т.е. извършено ли е нарушението. Този въпрос следва да бъде решен в рамките на административно-наказателното производство, което се развива пред РС по повод обжалване на НП, издадено въз основа на съставения АУАН. Следователно, въпросът за отговорността на водача с оглед на това извършил ли е конкретно вмененото му деяние с АУАН, се решава от РС в производството по обжалване на НП. При наличие на надлежно съставен акт за установяване на административно нарушение, компетентният орган не може да подлага на съмнение отразените в него факти. Той има право да наложи или да не наложи ПАМ, като в конкретния случай Началник група АНД Отдел "Пътна полиция" при СДВР е преценил, че целта на закона ще бъде изпълнена с налагането на мярката и тази негова преценка не подлежи на съдебен контрол. Настоящият състав на съда приема, че оспорващият И. не е оборил по надлежния ред констатациите в АУАН, поради което следва извода, че са налице предпоставките за издаване на заповедта по чл. 171, т. 1, б. „е” от ЗДвП. И. не е ангажирал доказателства по съществуването на спора, сочещи на фактическа обстановка, различна от установената в административното производство такава, респективно - опровергаващи възприетите от административния орган правни квалификации. Представената от него едва в съдебното производство застрахователна полица за сключена застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите” е сключена след съставяне на АУАН – в 12:49 ч. на 25.11.2011 г.

Мярката по чл. 171, ал. 1, б. „е” от ЗДвП е принудителна административна мярка, която няма санкционен характер. Тя се прилага без оглед на вината; чрез нея се реализира диспозицията на правната норма. ПАМ по своя характер е вид административна принуда, за прилагането на която е предвиден специален процесуален ред. Целта на приложената принудителна административна мярка има превантивен характер - да осуети възможността на дееца да извърши други противоправни деяния, като тази мярка не съставлява административно наказание (арг. от чл. 12 и чл. 13 от ЗАНН). Именно затова тя се прилага под прекратително условие - "до представяне на сключена валидна застраховка". Това е така и защото целта на налагане на превантивната принудителната административна мярка е да обезпечи безпрепятственото и законосъобразно развитие на административнонаказателния процес, в който именно ще се реши въпросът по същество извършил ли е оспорващият вмененото му административно нарушение, при което му се наложи следващата се административнонаказателна санкция.

Също така е необходимо да се отбележи, че последващият факт на обжалване и евентуална отмяна на наказателното постановление, не променя фактическата обстановка към датата на издаване на оспорената заповед, по аргумент от чл. 142, ал. 1 от АПК и не води до нейната незаконосъобразност. На второ място, материалноправните предпоставки за издаване на заповедта в административно производство са различни от изискванията за издаване на наказателно постановление в административно-наказателното производство.

Процесната заповед съответства и на целта на закона - осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения, която се постига чрез реализиране целта на конкретно приложената мярка - осуетяване на евентуално противоправно поведение чрез осуетяване възможността на дееца за

извърши други противоправни деяния.

Съдът не кредитира показанията на свидетеля Б. в частта относно представянето на валидната застрахователна полица в КАТ, тъй като в показанията си свидетелят твърди, че е било почивен ден, когато жалбоподателят му е позвънил и го е помолил да намерят застрахователен брокер, а полицата е сключена на 25.11.2011 г. – петък, работен ден. На следващият ден го бил закарал в КАТ да я представи – събота 26.11.2011 г. – неработен ден, когато свидетелят твърди, че е видял как И. дава в КАТ полицата, но не видял дали са му дали входящ номер. Полицата не е част от административната преписка, а и представянето на валидна застрахователна полица не установява незаконосъобразност на оспорената заповед, а е основание за прекратяване на действието на наложената ПАМ.

При този изход на спора ответникът има право на направените по делото разноски, но предвид липсата на процесуален представител в съдебните заседания по делото и на искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, такива не се присъждат.

*Водим от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК
Административен съд София – град, I АО, 18-ти състав*

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. Н. И. срещу Заповед № 112064/12.12.2011 г., издадена от Началник група АНД Отдел “Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 1, б. „е” от ЗДвП “временно отнемане на свидетелството за управление на МПС”, до предоставяне на сключена валидна застраховка.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно оспорване пред ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: